

[Kjeldgaard Iversen.]

der boede i Risskov. Den sidste søster er så syg, at hun kræver pasning, hvorfor Madsen tilbringer endnu mere tid ude i ejendommen i Risskov. Den 23. februar 1951 skred Aarhus kommune til fogedforretning, hvorved Madsen udsattes af lejligheden på første sal, medens kommunen indsattes. Man overtog hele lejligheden, også det værelse, som Madsen hele tiden havde brugt som lager m. v. Varelager, maskiner og inventar stuede fogeden ned i stuelejligheden, således at den i hvert fald blev ubeboelig.

Fogedrettens kendelse ankes til landsretten, og ved dom den 25. januar 1952 sættes Madsen igen i besiddelse af sit værelse på første sal, medens resten af lejligheden fortsat stilles til kommunens disposition. Der blev ikke fra kommunens side foretaget noget for at genoprette den tilstand, der kom til at bestå, efter at den havde ryddet værelserne med magt.

Den 13. marts 1951 gør Aarhus kommune også krav på den nederste lejlighed, idet man henviser til følgende skrivelse, jeg vil gerne lige have lov til et ganske kort citat fra en skrivelse fra Aarhus kommune. Kommunen skriver:

„Ved en i anden anledning fornylig afholdt fogedforretning i ejendommens første etage (tagetagen) er det af fogeden og repræsentanter fra Aarhus kommunes boliganvisningsudvalg og Aarhus kommunes juridiske kontor godtgjort, at stueetagen igennem meget lang tid ikke har været beboet og umuligt har kunnet benyttes til sædvanlig beboelse eller blot natophold for mennesker, idet lejlighedens stue og køkken var fuld af opmagasinerede indbo-genstande, tekstilvarer, beskadigede linge-riartikler etc., alt tilfældigt sammenstuvet over hinanden og dækkende hele gulvarealet.“

Altså et indtryk, som også den højtærede indenrigs- og boligminister havde fået af, at lejligheden var ubeboelig, men samtidig en påvisning af, at det var varelager. Denne tilstand var de samme repræsentanter selv med til at gøre værre, idet det lager m. v., som fandtes på førstesalen, flyttedes ned i stueetagen.

Den 25. juni 1951 anlægges sag ved underretten under påberåbelse af § 150, stk. 1, i lov nr. 251 af 14. juni 1951. Ejeren påstår frifindelse med den begrundelse, at lejlig-

heden ikke har henstået ubeboet, og i den anledning vil jeg gerne sige, at når Madsen henholder sig til dette med, om lejligheden er beboet eller ikke, er det ganske givet under indtryk af, at det er dette, anklage-myndigheden lægger vægt på, om den er beboet, hvorfor han bogstavelig talt ser sig nødsaget til at holde på, at den er beboet. Hvis imidlertid Madsen havde været klar over, hvorledes sagen lå, ville han selvfølgelig have fastholdt, at det var erhvervs-lokale, og beboelse er forsåvidt underordnet i denne forbindelse.

Under sagens forløb ved Aarhus boligret dør den sidste søster, hvorfor Madsen erklærer, at han nu vil flytte ud og bebo lejligheden i Ole Rømersgade. Boligretten giver Madsen frist i en måneds tid, men kommunen finder efter den tid ikke, at Madsen har taget lejligheden i anvendelse, og den 10. marts 1952 fradømmes Madsen derfor dispositionsretten over sin sidste lejlighed i Ole Rømersgade 5. Bortset fra værelset på første sal har kommunen overtaget det hele. Den 13. maj 1952 appellerer Madsen sagen til landsretten, som stadfæster dommen.

Kommunens boliganvisningsudvalg har henholdt sig til lejelovens § 150, stk. 1, der lyder, som ministeren citerede før. Jeg vil gerne have lov til at citere det også. Der står:

„Såfremt en beboelseslejlighed i længere tid end 4 uger har henstået uudlejet og ubeboet, kan kommunalbestyrelsen (i København magistraten) pålægge ejeren at træffe foranstaltninger til udleje af lejligheden. Er ny lejer ikke indflyttet inden 1 måned efter pålæggets meddelelse, kan kommunalbestyrelsen for kommunens regning leje lejligheden med fremlejeret.“

Som det fremgår af ordlyden, er det en meget streng paragraf, og derfor er det et spørgsmål, om den er tænkt anvendt i sådanne tilfælde. Det er fortolkningen af denne paragraf, der er afgørende, og det er denne fortolkning, som den højtærede indenrigs- og boligminister her har givet udtryk for at han er enig med boliganvisningsudvalget og de to retter i. Efter min mening er det utænkeligt, at man med denne paragraf har sigtet til et forhold som det i denne sag foreliggende. For det første er der ikke tale om en beboelseslejlighed i boliganvisningslovens forstand. Lejligheden